

இலங்கை வித்தியா போதினி

CEYLON

JOURNAL OF EDUCATION

(Tamil Section.)

தொகுதி : 4. |

நவம்பர்/டிசம்பர்- 1946

| பகுதி : 10.

மொழியின் பிறப்பு.

முதலாம் அத்தியாயம்

மொழியில் ஒளியும் ஒலியும்.

நாகரிகம் வாய்ந்த இன்றைய மனிதன் இருவகையான மொழிகளை ஆக்கிக்கொண்டான். ஒன்று, சரித்திரத்திற்கு எத்தனையோ நூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே கண்டுபிடித்த பேச்சு மொழியாகும். மனிதன் எப்போது, எங்கு, இதனைக் கண்டு பிடித்து, விருத்தி செய்து, திருத்தம் பெறச் செய்தனனென யாம் அறியேம். உலகத்தின் நான்கு திசைகளிலும் இன்றிருக்கும் வேறுபட்ட மொழிகளுட் காணப்படும் ஒற்றுமை நயத்தினைச் சிற்சில விபரங்களே தெரிவிக்கின்றன அவைகூட நம்மை ஒரு சில நூறுண்டுகளுக்குத்தான் கொண்டு செல்கின்றன. எவ்வளவு பூர்வீக நிலையிலுள்ளானாயினுஞ்சரி, மனிதன் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் மொழியும் உண்டு என்பது யாம் திடமாக அறிந்ததொன்று. சில மொழியினங்களுக்கிடையில் ஓரளவுக்குத் தொடர்பு இருப்பதையும் யாம் அறிவோம்.

இப்போது உலகத்திற் பேசப்படுகின்ற மொழிகளிலிருந்து நாகரீகத்தின் பிறப்பிடத்தைப்பற்றி நமக்குச் சான்று பகரக்கூடியனவாக யாதும் பெறுமாறில்லை. மொழி இன்ன இடத்திற்குள் முதன்முதலாகத் தோன்றிற்று என்று கூறுமாறுமில்லை. உலகத்தின் வெவ்வேறு பாகங்களில் வெவ்வேறுகத் தனித்த தன்மையிலேயே பேச்சுத் தந்தரம் எழுந்ததென்று கூறலாம். உலகத்தின் வெவ்வேறு பாகங்

களிற் பன்னூற்றுக் கணக்கான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான பல மொழிகளின் இனத்தைச் சார்ந்தவை. ஆயின், அவை யாவற்றுக்கும் பொதுவான சில குணங்களுள்ளன. எங்கு வாழ்ந்தாலென், எவ்வகை விருத்தி பெற்றுயர்ந்த சூழ்நிலையிலிருந்தாலென், மனிதன் மனிதனே. உலகத்திலெல்லாம் ஒரே விதமான கருவியின் துணையைக் கொண்டதான் மனிதன் பேசுகிறான்; பேசுந் தொழிலினையும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியாகவே செய்கின்றான். அதைச் செய்வதற்கு வேறுவகையான வழியேயில்லை. அது எவ்வழியென்ப பின்பு கண்டுகொள்ளுவோம். இப்போது யாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டுவது மொழியின் தொடக்கம் பேச்சு என்பதேயாகும். பேச்சு எழுத்துக்கு முந்தியது. மனிதன் களிமண்ணிலும், மணலிலும், மரப்பட்டைகள் கற்களிலும் தான் நிரந்தரமாக எழுதிவைக்கும் தந்தரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுமுன் பேசுந் தொழிலில் வன்மையும் திருத்தமும் பெரிதும் பெற்றுவிட்டான். பேச்சு வெவ்வேறிடங்களிலே தனித்தனியாக எழுந்ததென்று யாம் நம்புவதுபோல எழுத்துமுறையும் பல்வேறிடங்களிலே தனித்தனியாக எழுந்ததெனலாம்.

பேச்சின் காரணமாயிருப்பது ஒலியாகும். ஒலியோ செவ்வாயிலாக உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாயமைந்ததொரு இயற்கைநிலையாகும். செவி தொழிற்படுதலில்லாதவர்கள் ஒலியினை உணர்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகவே, அவர்கள் பேச்சுலகத்திலிருந்து அப்பாற்பட்டவராவர். அவர்களுக்கென ஒலியைச் சாராததாய் ஒருவகை மொழி வேண்டுமன்றோ! நாம் பேசுவதற்கு உபயோகமாகும் ஒலியினை எங்ஙனம் ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றோம் என்பதைப் பின்பு காண்போம். இங்கே யாம் கூற விரும்புவது, பேச்சினைப்பற்றிக் கற்கும்போது ஒலியின் தன்மையையும் அதன் குணகுணங்களையும் பற்றி அறிந்துகொள்ளுவது, நல்லதொரு முகவுரையாக அமையுமென்பதே. ஒரு நூற்றாண்டின் முன்னதாகச் செய்துகொண்டிருந்த தினும் கூடுதலான விநோதங்களை யெல்லாம் ஒலி இன்று செய்து கொண்டிருக்கும் உலகத்திலேயே யாம் வசிக்கின்றோம். பேச்சினைப்பற்றி எத்தனை யெத்தனை விதமான ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. தெலிபோன், கிரும்போன், ரேடியோ முதலாய எத்தனை நூதனம்வாய்ந்த கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன! ரேடியோ

சினிமா முதலியவற்றில் நடைபெறும் விஷயங்களிற் பங்குபற்றிய மக்கள் இறந்தபின்புமல்லவா அவர்களுடைய பேச்சொலிகள் பாடலொலிகளை நாம் கேட்கவும் அவர்களது உருவங்களைக் காணவும் கூடியதாக வந்துவிட்டது. எனவே, இவைகள் காலத்தாலும் தொலைவாலும் தங்கித் தடைப்படாதனவாய்விட்டன. எமது காலத்து உலகத்திலேயே இவைபெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து பெரியதொரு புரட்சியை உண்டாக்கிவிட்டனவல்லவா?

நமது குழந்தைகளெல்லாம் அதிசயம் நிறைந்ததொரு உலகத்திலேதான் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கம்பியில்லாத் தந்தி முதலிய நூதனக் கருவிகளெல்லாம் இல்லாத ஒரு உலகத்தினை நமது குழந்தைகள் மனத்திடையே நினைப்பது சாலுவதா? நாம் இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் எடுத்துப் பேசாவிட்டால் நமது குழந்தைகளுக்கு இவைகளைப்பற்றி ஏற்படும் அதிசயமும் குறைந்துவிடுமல்லவா? மனிதன் ஒலிகளைக் கொண்டே பேச்சினை ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றான். ஆயின், அவன் பேசும்பொழுது சுவாசித்தல், மணத்தல், சுவைத்தற்கருவிகளையெல்லாம் இசைவித்துக் கொள்ளுகிறான்; அவனுடைய சொற்குவைகளெல்லாம் மிகவும் கணிப்புக் குரியவை; அதிகமானவை. மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே இவற்றிற்கெல்லாம் ஆயத்தமானவைகவே தோற்றுகிறான். எனினும் பேசுவதற்காகத் தனது ஒலிகளையெல்லாம் உபயோகிப்பவனல்லன். இரண்டு வகையிலோ இரண்டு மொழியிலோ எதுவும் ஒற்றுமையுடைய ஒலிகளை முற்றிலும் பெற்றதாயிராது. மனிதன் தான் பேசும்பொழுது, இதைத் தவிர்த்த வேறு வழியாகவும் தனது சக்தியைப் பிரயோகிக்கின்றான். சைகைகளாலும் முகக் குறியினாலும் கூடப் பேச்சுக்குத் துணை புரிகிறான். மனிதன் தனது முயற்சியின் முக்கியமான பகுதியால் ஒலியினை உண்டாக்க அயலவர் செவிவாயிலாக உணருகிறார்கள். மனிதன் தனது சுவாசித்தல் உறுப்புகளை ஒவ்வொரு வகையில் உபயோகிப்பதனால் அவனுடைய சுவாசப் பாய்ச்சல் (stream) பக்கங்களிலுள்ள காற்றில் துடிப்பு, வெவ்வேறு தன்மையுடைய அமுக்க வித்தியாசங்கள், வெடிப்புகள், உராய்தல்கள், கீச்சிடுதல்கள், பச்சென்டொலிகள், பவ்வெனொலிகள், இம்மெனொலிகள், இசையமைந்தவாயும் இசையமையாதவாயுமுள்ள ஒலிகள் ஆதியவற்றை நூதனமான குறிப்புகளுள்ளனவாய் உண்டாக்குவான். அண்மையில் நின்று கேட்பதற்கு அது

புலனாகும்; விளங்கும். கேட்பவனும் அத்தகைய முயற்சிகளில் இத்தகையவான ஒலிகளையே—அவை முற்றிலும் ஒப்புடையனவாயிராவிடினும்—உண்டாக்குவான். இங்ஙனம் செய்யும் மனிதனைக் கதைக்கிறுனென யாம் கூறுவோம். அவன் மிகப் பண்டைக் காலம் தொடங்கி இப்படியே செய்து வருகிறான். ஒலியுலகத்திலே தான் பலவாய தந்திரங்களைக் கையாளலாமென்று அவன் அறிந்திருக்கிறான். ஒலியோ காற்றில் ஏற்படுகின்ற ஒருவகைத் துடிப்பாகும். அதனைச் செவி வாயிலாக யாம் உணருவோம். அதற்குச் சில குணங்களுண்டு. அதாவது, யாம் செவி வாயிலாக ஒலியினைக் கேட்கும்போது அவ்வொலிக்குச் செவியும் சிற்சில காரியங்களைச் செய்வதாகும்.

இதைப்பற்றிப் பின் ஆராய்வோம். பேச்சினைப்பற்றியவை யாவும் ஒலியுடன் தொடர்புடையனவே என்பதை மாத்திரம் அறிந்துகொள்ளுவது இப்போதைக்குப் போதுவதாகும். இசையிலிருப்பது போலவே பேச்சிலும் சுருதி, இன்னிசை, தாள நயம், எடுத்த லோசை ஆகிய இவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும். பேச்சின் ஆக்கத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு யாம் ஒலியின் குணகுணங்களையும் அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பேச்சு ஒலியே யென்பதை ஆசிரியர்கள் மாணவர் மனத்திற் பதித்துக்கொள்ளச் செய்வது இயலாத காரியாகும். ஏனெனில், யாம் கண்ணாற் காணக்கூடிய பொருளுக்கும் இதற்கும் அதிகம் தொடர்பேயில்லை. நாளாந்த வாழ்க்கையில் யாம் நித்தியம் கேட்கும் ஒலிகளைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளுவதானது ஒலி எங்ஙனம் உண்டாக்கப்படுகின்றதென்பதை விளங்கிக்கொள்வதற்குப் பெரிதும் உதவுவதாகும். ஒலிகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று எங்ஙனம் வித்தியாசமுடையனவாயிருக்கின்றன—ஒரு சில ஒலிகள் இசையம் வாய்ந்தனவாயிருப்ப ஒரு சில ஏன் இசை நயமற்றனவாயிருக்கின்றன—என்றெல்லாம் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள். புகைவண்டியிற் சீழ்க்கை (whistle) மின்சாரமணி, காரின் ஊதுகுழல் இவற்றின் நோக்கம் யாது? ஒலியின் வேகமென்ன? தூரத்தில் வரும் புகை வண்டியின் சீழ்க்கை யொலி நமக்குக் கேட்குமுன் அதற்குக் காரணமாயமையும் நீராவியை யாம் காண்பதென்? நாம் பாடும்போது கையாளும் உச்சச் சுருதியும் தாழ்ந்த சுருதியும் எவையெவை? இச் சுருதிகளை ஆண் குழந்தைகள் பெண் குழந்தைகளிடத்தும் ஒப்பு நோக்கிக் கவனிக்க. மற்றைய

ஜீவராசிகள் உண்டாக்கும் ஒலிகளையும் ஒப்பநோக்குக. ஒலியினை உண்டாக்காத பிராணிகளும் உண்டா ?

ஒலி செவி தவிர்த்த மற்றைய புலன்களைத் தாக்குவதாகாது. அதற்கு மணம், சுவை, நிறம், உருவம், பருமன் யாதுமில்லை. அது செவிக்காக மாத்திரம் அமைந்த தொன்று. மனிதனது கேட்கும் சக்தி தான் பேச்சின் தோற்றத்துக்குக் காரணமானது. செவிகளின்றேற் பேச்சுமில்லை. செவிடர்களாய்ப் பிறந்த குழந்தைகள், சிறந்த முறைகளைக் கையாண்டு கற்பிக்காவிட்டால், பேசமாட்டா. மனிதன் பேசுவதற்கென முன்னடியே ஒரு உறுப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமெல் அது குரற்செப்பு (larynx) மன்று; நாக்குமன்று; மூக்குமன்று; செவியே யாகும்.

ஒலியினைக் கண்ணூற் காண முடியாது. அதன் காரியங்களைக் காணக்கூடும். அது தானாகத் தோற்றமாட்டாது. மெல்ல மெல்லப் பார்த்து போய் விரைவில் அழிந்துவிடும்.

கண்ணுக்கென வமைந்த மொழியின் இரண்டாவது வகை எது? அதனைக் களிமண்ணி லெழுதியோ, கல்லில் வரைந்தோ, கடதாசியில் எழுதியோ, வானிற் கொடிகளை நிறுத்தியோ, தேடல் விளக்கினை (search light) அசைத்தோ நிலைக்கச் செய்யலாம். அது கண்ணுக்கென்றே அமைந்தது. கண்ணில்லாதவர்களுக்கு வேறுவிதமான மொழியினை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கும் ஒலிக்குமோ அல்லது அதற்கும் பேசும் கருவிகளுக்கும், கேட்கும் கருவிகளுக்கும், பேசுவோர்க்கும் கேட்போருக்குமோ யாதொரு தொடர்புமில்லை. ஒளியிலேயே எல்லாம் தங்கியிருக்கின்றன. இதன் கம்பனம் (vibration) வேறொரு வகையினைச் சார்ந்ததாகும். இது வாயு மண்டலத்தில் நடைபெறுந் தொழிலன்று; ஈதர் (ether) மண்டலத்திலேயே நடைபெறுந் தொழிலாகும். ஒரு வினாடியில் 1110 அடியல்ல: 186000 கல் வீதமாக அசைவுறுவது. இற்றை நாள்வரையில மனிதன், ஒலி சம்பந்தமாகக் கண்டுபிடித்தளவில், ஒளிசம்பந்தமாகக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ள இயலவில்லை. படம்பிடி கருவி (camera) ஒளிக்கு எப்படியோ அப்படியே கிராம்போன் ஒலிக்கு அமைந்துள்ளது. யாம் கண்ணினால் ஒரு சிறு பொழுதிற் கண்டவற்றை

பெல்லாம்—பொருள்கள், இடங்கள், மனிதர் அழிந்தொழிந்த பின்பும் நிரந்தரமாக வைத்துக் காண்பதற்கு உணர்ச்சி மிகுந்த (sensitized) தகடொன்றில் அமைத்துக்கொள்ளலாம். ஆயின், ஒலியினைப் பரப்புவதுபோல அவ்வளவு இலகுவாகவும் திறம்படவும் ஒளியினைப் பரப்ப முடியாத காண்பவற்றைத் தொலைக்கு அனுப்பிப் பரப்புதல் இன்னும் வளர்ச்சி பெறவில்லை. ஒலியினைத் தொலைக்கு அனுப்பும் முறை வெகு காலத்திற்கு முன்னதாகவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விட்டது. தொலைக்காட்சி (Television) ஒளிபரப்பல்தானும் ஆராய்ச்சி முதிர்வு பெற்றுவிட்டது : அதுவும் என்னென்ன விந்தைகளையெல்லாம் புரியுமோ !

இயற்கை யன்னையின் அரசின்கீழ் கட்பார்வைக்கும் ஒலிக்கு மிடையிற் பெருந் தொடர்பு யாதுமின்று. பேச்சு மொழி வாய், உதடுகள், நா, மூக்கு ஆதிகளவற்றின் துணைகொண்டெழுந்து செவியினால் உணரப்படுவது; அச்சிடப்பட்ட எழுத்துமொழி கையினால் காக்கப்பட்டுக் கண்ணினால் காணப்படுவதாயமைந்தது. எந்திரங்களைத் துணையாகக் கொள்ளாவிட்டால் பேச்சு வெகு தூரம் .பரவாது. அதை நிலைக்கச் செய்வதற்காக எந்திரங்களின் துணையினை நாடாவிட்டால் அந்தக் கணத்துடனேயே அது அழிந்தொழிந்து விடுகின்றது. அச்சிடப்பட்ட அல்லது எழுதப்பட்ட மொழியோ—அது எப்பொருளின்மேற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்பொருள் நிலைத்திருக்கும் வரையும்—நின்றுலவுவதாகும். அதனை உலகின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடிக்கு அனுப்பவும் இயலுவதாகும்.

அச்சிடப்பட்டனவற்றைக் கேட்கும்படியும் பேச்சினைக் காணும்படியும் யாம் செய்யுமாறு இதுவரையும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. பேச்சினால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமாறு செய்யும் எந்திரங்களைக் கண்டு பிடிக்கலாம். ஒலிக் கம்பனங்களை ஒளிக் கம்பனங்களாக மாற்றி, சேர்வை மெழுகுத்தட்டுகளிற் பதித்து, மின்காந்த உருக்கு நாடாக்களிற் சேர்த்து விகற்பஞ் செய்துகொள்ளலாம். ஆயின், பேசப்படுகின்றனவற்றை எழுத்துக்களாகவும் சொற்களாகவும் எழுதித்தரும் எந்திரத்தினை இன்னும் ஒருவரும் கண்டுபிடித்தாரில்லை அச்சிடப்பட்ட மொழியினை வாசிக்கும் எந்திரமும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லைத்தான்.

கட்புல மொழிக்கும் செவிப்புல மொழிக்கும் விளக்க ஒற்றுமையுணர்ச்சியின்றி வேறு எவ்விதத்திலும் தொடர்பு கூறவது சாலாது. பேச்சு மொழியின் சிறு கருத்தாயிருப்பினும் அதனை எழுத்து மொழியாக வெளியிடுவது முடியாது. பேச்சு ஒலிகளிலிருந்தெழுவது. அதற்குச் சந்தம், இன்னிசை. விரைவு, எடுத்தல், படுத்தல் முதலிய பல காரியங்கள் அமைந்துள்ளன. பேச்சு மொழியில் உயிருண்டு; வீரமுண்டு; அபிரயமுண்டு; கடுமையுண்டு; பரிசு முண்டு; வன்மை மென்மையுண்டு; கோபஞ் சாந்தமுண்டு : இவை போலவன பல எவர்க்கும் எளிதிற்புலனாகுமாறு பேச்சில் அடங்கி வருவன. பேச்சே மனிதனின் உட்கருத்தையும் மனநிலையையும் துலக்கமாக எடுத்தக் காட்டுகின்ற கண்ணாடியாகும்.

இதனைக் கடநாசியிற் பொறித்தவுடன் எவ்வளவோ மாற்றம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது : நெடுவரிகளாக—சொற்கள் எழுத்துகளுக்கிடையிலெல்லாம் இடைவெளிவிட்டு—உறுப்பிசைக் குறிகளுடன் சீதாற்றமளிக்கின்றது. பேச்சு, கட்புலனாறுணரப்படாததாலின், அதனைக் கட்புலனுக்கு அமையுமாறு செய்வதற்கா யெழுந்த தந்தரமே எழுத்தாகும்.

ஒலிக்கும் ஒளி (பார்வை) க்கும், பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும், செவிக்கும் கண்ணுக்கும் பெரிதாய் தொடர்புகள் யாதாமில்லை மனிதனின் மூளை இவ்விருவகை மொழிகளையும் இணைத்ததைப் போன்ற பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்ததொரு செயலினை இதுகாறும் புரிந்த தில்லை யெனலாம். இந்த இணைப்பினை இளமையில் யாம் பயின்று கொண்டோமாயின், பின் ஒரு பொழுதும், அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றினைத் தனியாக—தெளிவாக—திடமாக—இதுதான் என்று பகுத்து உணர்ந்துகொள்ளுவது இயலாததாகும். எழுத்துக்களுக்கு ஒலிகளுண்டு என்று நாம் நம்புவதால் எழுத்துக்களை ஒலிகளின் துணையானன்றி நினைக்கமாட்டோம். அச்சிடப்பட்ட எழுத்துக்களும் வசனங்களும் நாம் பேசுவனவற்றின் படங்களே என்று நாம் கருதுகிறோம்.

அச்சிடும் முறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் அச்சியற்றப்பட்ட எழுத்து மொழியின் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் கூடுதலாயிற்று

எமது வாழ்க்கையில் அச்சியற்றப்பட்ட எழுத்து மொழியின் துணை பெரிதெனக் கருதப்படுகின்றது. எனினும், அதனை நமது தேச்சு மொழியின் மூலமாகவே கற்றுக்கொண்டோமென்பதை மறத்தலாகாது. வானொலி (Wireless) பேச்சு மொழியினைப் பரப்புகின்றது. அச்சயந்திரம் அச்சியற்றப்பட்ட எழுத்து யொழிக்குச் செய்யுடைய தொண்டினை வானொலி பேச்சு மொழிக்குச் செய்கின்ற தெனலாம். பதினாந்தாம் நூற்றாண்டில் அச்சயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; இருபதாம் நூற்றாண்டு வானொலியினைக் காண்கின்றது. அச்சயந்திரம் நமது கட்டில் (எழுத்து) மொழியினை நிறுதிட்டப் படுத்திற்று. வானொலி செவிப்புல (பேச்சு) மொழியினை நிறுதிட்டப் படுத்துவதாகும். இது எமது வாணாளர் நடைபெறுவதோ, என்னவோ! யார் அறிவார்?

மு. கணபதிப்பிள்ளை,
(தொடரும்)

இலக்கியங் கற்பிக்கும் முறை.

மூன்றுரை.

ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் உயிரைக் காட்டும் பளிங்கு அம் மொழியின் இலக்கியமே என்று மேனாட்டறிஞர் கூறுகின்றனர். ஒரு மொழியின் பெருமையும் அம் மொழியைப் பேசும் மக்களின் சீரும் சிறப்பும் அம் மொழியில் உள்ள இலக்கியத்தையே பொறுத்துள்ளன. மொழியின் உயிர் நிலை இலக்கியம் என்றே கூறல் சாலும். காலில் என்னும் ஆங்கில அறிஞர் கூறிய “இந்திய சாம்ராச்சியத்தை இழக்க விரும்பினும், சேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்களை இழக்க ஒரு ஆங்கிலேயனும் விரும்பமாட்டான்” எனும் கூற்று இலக்கியத்தின் எல்லைற்ற பெருமையை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

“ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ்சிறப்பிற்

புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை” 1

என நெடுஞ்செழியன் எனும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தன் கூறிய வஞ்சினமும் புலவர்களின் படைப்பை—இலக்கியத்தை—அவன் எவ்வாறு பதித்துள்ளான் என்பதைக் காட்டுகிறது. அலக்சாந்தர் என்னும் கிரேக்க மன்னரும் தாம் பல திசைகளிலும் படையெடுத்துச் சென்றபோது வேறொரு நூலையும் எடுத்துச் செல்லாது, கோமர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை இயற்றிய இலியட் என்னும் நூலைமாத் திரமே கொண்டு சென்றார் என்பர்.

இவ்வாறு இகல் வேந்தராலும் போற்றப்படும் இலக்கியம் என்பத்யாது? அதனைக் கற்கும் நோக்கம் யாது? அதனைக் கற்பிக்கும் முறை யாது? என்பனவற்றை ஈண்டு ஆராய்வோம்.

முதலாம் பிரிவு—இலக்கியம் என்பது யாது?

1. இலக்கியம் எனுஞ் சொல்லின் வரலாறும் ஆட்சியும்.

இலக்கியம் எனுஞ் சொல் “லக்ஷ்யம்” எனும் வடமொழிச் சொல்லின் திரிபென்றும், ‘லக்ஷ்யம்’ எனுஞ் சொல் இலக்குமி என்றாயதுபோல் ‘லக்ஷ்யம்’ என்பது இலக்கியம் என்று ஆகியது என்றும் நோக்கம் குறிக்கோள், முதலிய பொருள்களுடையதென்றும், சிலர் கூறினர். வேறு சிலர் இலக்கணையாற் பொருள் கொள்ளக் கூடப்பது இலக்கியம் என்றும், இலக்கணை என்பது குறிப்பென்றும் உரைப்பார். இலக்கியம் இலக்கணம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே என்றும் ‘இலக்கு’ எனும் பகுதியிலிருந்து தோன்றினவென்றும், இலக்கு எனும் பகுதி முதலில் இலையை உணர்த்திப் பின் எழுத்தைக் குறித்து ஆகுபெயராக நூலையும் நூற்றொகுதியையும் குறிக்கிறது என்றுங் கருதுபவரும் உளர். இவர்கள்

“இவ் வுரு நெஞ் சென்னுங் கழியின் மேலிருந்து

இலக்கித்து.....” எனுஞ் சிந்தாமணி அடியில் இலக்கித்து என்பது எழுதி என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதென்பதையும், ஆங்கிலத்தில் இலக்கியத்தைக் குறிக்கும் ‘லிற்றேச்சர்’ (Literature) என்னும் பதமும் எழுத்து (Letters) என்னும் பொருளைத்தரும் அடியிலிருந்தே பிறந்ததென்பதையும் எடுத்துக்காட்டித் தங்குற்றை நிலை நாட்டுகின்றனர்.

“ஆரணங் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர்காம நன்னூலி தென்பர்
ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர்
சீரணங்காய சிற்றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே”

எனுஞ் செய்யுளில் எழுத்தென்பது இயற்றமிழ் இலக்கியத்தைக் குறிப்பதுங் காண்க. அளவை நூலார் இலக்கணத்தாற் காரியப்படுவது இலக்கியமென்றனர். சைனப் புலவர்கள் சிவக சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்களை இலக்கியம் என வழங்கினர். பாரதம் இராமாயணம் போன்றவற்றை இலக்கியம் என்றார் நச்சினூர்க்கினியர். தமிழ் நூலார் ‘இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்’ என்பர். அந்தாதி, கலம்புகம், கோவை முதலியவற்றை இலக்கிய

மென்பது உலகவழக்கு. சங்க இலக்கியம், காவிய இலக்கியம், இதிகாச இலக்கியம், திருமுறை இலக்கியம், புராண இலக்கியம், பல்வகைப் பிரபந்த இலக்கியம் எனத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பல வகையாகப் பிரித்தனர் சபாபதி நாவலர். இக்காலத்தில் பாட்டுக் களானியன்ற நூல்களை மாத்திரமன்றி உரையால் ஆக்கப்பட்ட நாடகம், சிறு கதை முதலியன பலவற்றையும் இலக்கியமென வழங்குகின்றோம். ஆரிய மொழியிலும் பாட்டானியன்றவற்றைப் பத்திய மென்றும், பாட்டும் உரையாற் செய்யப்பட்டவற்றைக் கத்திய மென்றும், பாட்டும் உரையுமாகிய இரண்டாலு மாக்கப்பட்டவற்றைச் சம்பு என்றும் இம்முத்திறத்தன யாவும் இலக்கியமென்றுங்கொள்ளப் படுகின்றன. ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளிலும் பாட்டு உரையாகிய இரண்டினாலும் ஆக்கப்பட்டவற்றையே இலக்கியமென்கின்றனர்.

இனி, இலக்கியம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்துரைத்த மேனாட்டறிஞர் பலர் பல்வேறு கருத்துக்களை உடையவர் எனாகக் காணப்படுகின்றனர். 'மக்கள் யாவிக்கும் பொதுவாகப் பயனளிக்கும் நூல்கள் மாத்திரமே இலக்கியம்' என்று கூறினர் கட்சன்² எனும் ஆசிரியர். இவருடைய கருத்துக்கு மாறாக ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் பயன்படும் சட்ட நூல், தத்துவ நூல், சரித்திர நூல் முதலிய பல நூல்களுங் கூட இலக்கியத்தின்பாற்படும் என உரைத்தார் ஹாலம்³ என்பார். மோர்லி⁴ எம்ர்சன்,⁵ நியூமன்,⁶ காலில்⁷ முதலிய ஆசிரியர்களுடைய கூற்றுக்கள் மேலே கூறப்பட்ட இருவர் கூற்றுக்களுக்குமிடையில் அமைந்துள்ளன.

இப்படிப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்படினும் இலக்கியம் இதுவென்பதை மொழிகளின் வரலாற்றினையும் புலவர்களின் கூற்றுக்களையும் பிறவற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்

2. பாட்டும் உரையும்.

உலகத்திலுள்ள மொழிகளிலெல்லாம் தொடக்கத்தில் பாட்டுரு வத்திலேயே சிறந்த இலக்கியங்களை இயற்றினர். காலஞ் செல்லச்

2. W. H. Hudson. 3. Hallam. 4. Viscount Morley.

5. Emerson. 6. Cardinal Newman. 7. Thomas Carlyle.

செல்ல உரைநடையிலும் இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. தமிழ் மொழியிலே பல்வகைப் பாவினங்கள் இருக்கின்றனவாகையால் தமிழ்ப் புலவர்கள் இலக்கியங்களை எழுதுவதற்கு வடமொழியிற் போல் உரைநடையை அதிகம் பயன்படுத்தவில்லை. எனினும் உரையும் செய்யுள் வகைகளில் ஒன்றே எனவும் பாட்டுடன் விவரி நூல்களில் முன்பும் பயின்றனதெனவும் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், பெருந்தேவனார் பாரதம் முதலிய நூல்களால் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. 8 ஆகவே, தமிழ் மக்களும் பாட்டையும் உரையையும் இலக்கியத்திற்குரிய வடிவங்களாகக் கொண்டுள்ள என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வாறாயின் இவ்விரு வடிவங்களிலுமுள்ள நூல்கள் யாவும் இலக்கியமாகுமா? என்ற வினா எழும்புவது இயல்பே! இவ்வினாவிற்கு விடை காண்போம்.

3. உயிரும் உடலும்.

இலக்கியம் ஒரு படைப்பு; பிரமனுடைய ஆக்கற் றொழிவை ஒத்தது. பிரமன் படைக்கின்ற உடம்புகள் அழிந்து போகின்றன. அறிஞர்கள் படைக்கின்ற இலக்கியங்கள் என்றும் அழியாத உடம்பும் உயிரும் உடையன. இந்த உண்மையை குமரகுருபரர் மிக விளக்கமாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்ததெனினும்

மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன் செய்

வெற்றுடம்பு மாய்வதுபோல் மாயா புகழ் கொண்டு

மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு” என்பதவர் கூற்று.

‘உண்மையான படைப்புகளைச் செய்பவன் புலவனே’ எனக் கறே எனும் பேராசிரியரும் கூறாநிற்பார். 9 இலக்கியங்களுக்கு உயிர் பொருளும் உடம்பு சொற்களுமாகும். சிறு குழந்தைகள் மண்ணினால் சிற்றில் இழைத்து விளையாடுவதுபோல் வினோதார்த்தமாகச்

8. “பாட்டுரை நூலே - வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முது சொல்லோடவ் வேழ் நிலத்தும்”

—தொல்காப்பியம் - செய்யுளியல் 75.

9. It is the poet who is the true maker—Professor Gurney.

சிலவற்றை ஆக்கிவிட்டு அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியமென்று கூறிவிட முடியாது.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க் குடல் போற் பல

சொல்லாற் பொருட் கிடனாக உணர்வின்

வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” என நன்னூல்

ஆசிரியர் கூறிய செய்யுளின் இலக்கணம் இலக்கியத்திற்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது. என்னை? அழகுபெறப் படைக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்களாற் செய்யப்படுவதுதான் இலக்கியமாதலின் என்க. உணர்ச்சிப் பெருக்கில், கற்பனைச் செறிவில், கவிதை வெறியில் திளைத்துத் தம் நுண்மானுழை புலத்தால் உலகத்தவர்கள் அழகையும், உண்மையையும் நன்மையையுங் கண்டு இன்பமடையத் தக்கதாக இலக்கியங்களை ஆக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் மிகமிகச் சிலவே. இவர்களையே மெய்ப்புலவர்களென யாவரும் போற்றுகின்றனர். இவர்கள் ஒரு காட்சியையோ, கதையையோ, கருத்தையோ கூறும் பொழுது, அதற்குப் பொருத்தமான உடம்பினைப் படைத்து, உயிர் கொடுத்து, அதனைப் படிப்போர்க்குங் கேட்போருக்குத் தெவிட்டாத இன்பங் கொடுக்கத்தக்கதாகச் செய்யும் புலமை கைவர்ப் பெற்றவர்கள். இத்தகையவர்கள் இயற்றிய சிறந்த இலக்கியங்களாகிய சிலப் பதிகாரம், திருக்குறள், இராமாயணம் முதலியவற்றில் உடம்பையும் உயிரையும் கண்டு யாவரும் இன்புறுகின்றனர். நிற்க,

உயிர் உடல் ஆகிய இவ்விரண்டிலுமுள்ள குறைகளாலேயே பல்வேறு மொழிகளிலும் இயற்றப்படும் நூல்களிற் பல அழிந்தொழிகின்றன. தமிழிலும் எங்கள் கண்முன் அழிந்தொழியும் நூல்கள் பலவன்றோ! இப்பொழுது உலகமெங்கும் எல்லா மொழிகளிலும் இலக்கியம் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. எனினும், குறைபாடுடைய படைப்புக்களும் விரைவாக மறைந்துகொண்டே வருகின்றன.

4. கற்பக மலர்.

றஸ்கின் எனும் ஆங்கிலப் பெரியார் நூல்களை நிலையானவை, நிலையற்றவை என இரண்டாகப் பிரித்து இவ்விரு பிரிவிலும் நல்லன

வுந் தீயனவும் உண்டென்கிறார். நிலையான நல்ல நூல்களே சிறந்த இலக்கியத்தின்பாற்படுவன. ஏனையன படிக்கும்பொழுது மாத்திரம் சிறிது இன்பத்தைப் பயக்கும்ன்றி, இவைபோல நிலைபேறான இன்பத்தையும் அரும் பயனையும் அளிக்கமாட்டார். நிலையான சிறந்த நூல்களைக் கற்றல் அரசர்களுடனும் அரசிகளுடனும் உரையாடுவதைப் போன்ற தெனவும், ஏனையவற்றைக் கற்றல் பணியாட்களுடன் பேசுவதைப் போன்ற தெனவும் றஸ்கின் கூறியுள்ளார்.

“என்றும் புலராத யாணர்நாட் செல்லுகினும்

நின்றலார்க்கு தேன்பிவிற்தும் நீர்மையது” தெய்வக் கற்பகமலர் எனப் புலவர்கள் கூறுவர். இந்த அற்புதமான கற்பக மலரைப் போல என்றும் வாடாது நிலைத்து நின்று யாவார்க்கும் இன்பத்தை எப்பொழுதும் அழித்து விளங்குவனவே சிறந்த இலக்கிய நூல்களாகும். இவை படிக்கப் படிக்கப் புதுப் புது இன்பத்தையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியையும் அளித்துப் படிப்பவர்களைத் தம்முடைய இணைபிரியா நண்பர்களாக ஆக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையுடையன. இதனை “நவில் தொறும் நூனயம் போலும்” எனத் திருவள்ளுவர் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

5. கம்பர் கருத்து.

“புவியினுக்கு அணியாய் ஆன்ற பொருள்தந்து புலத்திற்றுகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் நொழுக்கமுந் தழுவிச்சான்றோர்
கவிஎனக் கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்”

எனும் இச் செய்யுளிலே கம்பர் மெய்ப் புலவர்களுடைய பாட்டுக் களின் பண்புகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இப் பண்புகளைக் கொண்டனவே சிறந்த இலக்கிய நூல்கள் எனக் கூறுதலும் சாலப் பொருத்தமானதே. மேலும், இப் பண்புகள், இலக்கியத்திற்குரியனவாக மேனாட்டறிஞர்கள் ஆராய்ந்துரைத்த சிறந்த பண்புகள் யாவற்றையும் அடக்கி மிளிர்கின்றன என்பது மீண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. ‘புவியினுக் கணியாய்’ எனும் தொடர் அழகையும், ‘ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றுகி’ என்பது உண்மை நன்மைகளையும் குறிக்கின்றன. இவற்றையே ‘இலக்கியம் சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்டது (Literature is a record of best thoughts) என எமர்சனும், “இலக்

கியம் உள்ளதை உள்ளவாறு உரைக்க வேண்டும்” (Principle of Sincerity) எனப் பிளேற்றே கட்சன் முதலிய ஆசிரியர்களும் உரைத்துள்ளார்.

“அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவி” என்பது இயற்கையையும் மக்களின் வாழ்க்கையினையும் பற்றியது. இவற்றையே கட்சன் எனும் ஆசிரியர் கூறிய “மொழியின் வாயிலாக மக்கள் வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டுவது இலக்கியம்” (Literature is thus fundamentally an expression of Life through the medium of language) என்பதும் காலில் கூறிய “இயற்கையின் எழிலை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியம்” (Literature is an apocalypse of nature) என்பதும் தழுவியுள்ளன.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் உரை வடிவத்திலேனும் பாட்டு வடிவத்திலேனும் இயற்றப்பட்டனவாய், சிறந்த உடம்பும் உயிரும்—சொல்லும் பொருளும்—உடையனவாய், மக்கள் யாவர்க்கும் பயன்படத்தக்க அழகு, உண்மை, நன்மை எனும் பண்புகள் நிறைந்தனவாய், சிருட்டிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த மெய்ப் புலவர்களால் கற்பகமலர் போல என்றும் வாடாது எப்பொழுதும் இன்பம் அளிக்கத்தக்கனவாகப் படைக்கப்படுவனவே இலக்கியங்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவை காப்பியங்களாக, நாடகங்களாக, கதைகளாக, தனிப்பாடல்களாக, விருந்துகளாக அன்றேல் பிறவாக அமைந்து விளங்கலாம்.

கா. போ. இரத்தினம்.

சந்தாதார்களுக்கு அறிவித்தல்.

1947-ம் வரு சந்தாப் பணம்.

1946-ம் வரு டிசம்பர் மீ 1-ந் தேதி தொடக்கம் 1947-ம் வரு வித்தியா போதினிக்குச் (ஆங்கில, சிங்கள, தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு) சந்தாப் பணம் எம்மால் ஏற்கப்படும். சந்தாப் பணத்துக்குரிய பற்றுச் சீட்டுகள் 1947-ம் வரு ஜனவரி மீ வித்தியா போதினியுடன் அனுப்பப்படும். ஜனவரி மீ போதினி அடுத்த பெப்ரவரி மீ 10-ந் திகதி வரையில் இக் கந்தோரிவீருந்து அனுப்பப்படுமென்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

சந்தாப் பணம் எவ்வருடத்துக்கு அனுப்பப்படுகின்றதென்றும் எப் பாஷையிலுள்ள வித்தியா போதினியைப் பெற விருப்பமென்றும் தெளிவாக அறிவிக்கும்படி சந்தாதார் கேட்கப்படுகின்றனர்.

1947-ம் ஆண்டிற்குச் சந்தாப் பணம் ஏற்கெனவே அனுப்பிய வர்கள் வேறு பணம் அனுப்பக்கூடாது.

வருடாந்தச் சந்தாப் பணம் ரூபாய் 3/- . ஒரு வருடத்துக்குக் குறைந்த காலத்துக்குச் சந்தாப்பணம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது

செக், உண்டியல், மனி ஓடர்கள், போஸ்டல் ஓடர்கள் யாவும் மனேஜர், வித்தியா போதினி, வித்தியா கந்தோர், கொழும்பு என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்பப்படவேண்டும்.

வித்தியா கந்தோர்,
கொழும்பு; 2-9-46.

சி. குணசேகர,
மனேஜர்,
இலங்கை வித்தியா போதினி.